

NORA ROBERTS

Tama u očima

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*Za Džejsona i Ket,
najbolje saputnike*

PRVI DEO

PUTOVANJE

Kada se u razbuktaloj groznici gori,
S boka ležemo na bok da manje mori:
No olakšanje nam takvo nije dosta
Promenismo mesto, ali bol osta.

Ajzak Vots

Prolog

Zapadna Montana, 1991.

Alis Bodin olakšala se iza retkog zaklona usukanih borova. Morala je da gazi kroz sneg do kolena da bi došla do zaklona. Golo dupe (sa tetovažom vilinog konjica koju je istetovirala u Portlandu) drhtalo joj je na vetru koji je hućao poput talasa.

Pošto je prešla puna četiri kilometra ovim zabačenim putem ne videvši nijedan automobil ni kamionet, pitala se zašto li se, kog đavola, uopšte trudila.

Nekih se navika, pretpostavljala je dok je podizala farmerke, prosto nije mogla osloboditi.

Sam bog zna da je pokušala. Pokušala je da prekrši pravila, da se oslobodi navika, običaja i očekivanja. A evo je kako – nepune tri godine nakon samoproглаšenog oslobađanja od svega uobičajenog i prosečnog – vuče svoje delimično smrznuto dupe kući.

Namestila je ranac na ramenima dok je visoko gazila po svojim tragovima da bi se vratila na onu bednu stazu koju su ovde smatrali putem. U rancu joj je bio sav imetak, još jedan par farmerki, majica kratkih rukava sa logom benda *Ej-Si/Di-Si*, duks sa logom benda *Grejtful ded*, koji je uzela nekom tipu nakon što je stigla u Los Anđeles, zaboravila mu je i ime, sapun i šampon koje je drpila dok je, na svu sreću kratko, čistila sobe u Holidej inu u Rigbiju, u Ajdahu, kondomi, šminka, petnaest dolara i trideset osam centi, i ono što je ostalo od paketića sasvim pristojne marihuane u vrednosti od pet dolara, koju je maznula tipu sa kojim se opijala na logorovanju u istočnom Oregonu.

Rekla je sebi da je kući tera nedostatak keša i sama pomisao da bi još neki put mogla da pere čaršave uflekane spermom nekog kretena. U izvesnoj meri bila je svesna koliko bi lako bilo postati jedna od žena mrtvih očiju koje je viđala kako se kurvaju po mračnim uglovima brojnih ulica u mnogim gradovima kroz koje je prošla.

Mogla je da prizna da je bila blizu da postane jedna od njih. Kad je bila mnogo gladna, kada joj je bilo jako hladno i kad je bila neizmerno uplašena,

pomisao da proda telo – ipak je to samo seks – po cenu obroka i pristojne sobe činila joj se sasvim prihvatljivom.

Ali istina je bila, a bilo je trenutaka kad je gledala istini u oči, da su postojala neka pravila koja nije bila voljna da krši. Istina je bila da je želela da se vrati kući. Želela je majku, sestru, babu i dedu. Želela je svoju sobu, čiji su lepi ružičasti zidovi bili oplepljeni posterima i čiji su prozori gledali na planine. Želela je jutarnji miris kafe i slanine u kuhinji, osećaj na konju u punom galopu.

Njena sestra se udala – nije li je upravo to glupo, sasvim *tradicionalno* venčanje, nateralo da poludi, nije li ono bilo poslednja kap? Rini sada možda već ima i dete, verovatno ga ima, i verovatno je i dalje prokletu savršena kao i uvek.

Ali čak i to joj je nedostajalo – Morinino iritantno savršenstvo.

Prešla je još kilometar i po u istanjenoj filcanoj jakni kupljenoj u prodavnici polovne garderobe, što jedva da je uspevala da je zaštititi od hladnoće, gazeći nanose snega na uskom proširenju pored puta u čizmama koje je nosila više od deset godina.

Sada je pomislila kako je trebalo da se javi kući iz Mizule. Trebalo je da proguta ponos i pozove. Deda bi došao po nju – a on nikada nije pridikovao. Ali zamisljala je sebe kako dugim korakom prilazi ranču – možda čak i razmetljivim.

Zamisljala je kako će sve stati, prosto stati. Radnici na ranču, konji, čak i stoka na pašnjaku. Stari lovački pas, Blu, dotrčaće joj u susret. A njena majka izaći će na trem.

Bludna kći se vratila.

Alis je uzdahnula i izbacila oblak vrelog daha, koji je odmah oduvao oštri, ledeni vetar.

Trebalo je da bude pametnija, *nekada* je i bila, ali pronašla je prevoz iz Mizule i to protumačila kao dobar znak. A od mesta odakle je morala da nastavi peške imala je do kuće još svega 19 kilometara.

Brinulo ju je što možda neće stići pre mraka. Imala je baterijsku lampu u rancu, ali su baterije bile nepouzidane. Imala je upaljač, ali ju je pomisao na logorovanje bez šatora ili ćebeta, bez hrane i vode, jer je poslednju kap popila pre tri kilometra, terala da ubrza korak.

Pokušala je da zamisli šta će joj reći. Biće srećni što je vide – moraju biti. Možda će se ljutiti što je onako otišla i ostavila im samo jednu cmizdravu poruku. Ali imala je osamnaest godina, i bila je dovoljno stara da uradi šta želi – a ona nije želela da ide na koledž, i nije želela da se utamniči brakom, i nije želela da radi neki beznačajan posao na ranču.

Želela je slobodu, i uzela ju je.

Sada je imala dvadeset jednu godinu i *odlučila* je da se vrati kući.

Možda joj i neće toliko smetati rad na ranču. Možda će razmisliti i o tome da upiše neki kurs na koledžu.

Sada je odrasla žena.

Zubi odrasle žene poželeti su da cvokoću, ali ona je nastavila dalje. Nadala se da su joj baba i deda još živi – i osetila je kako je pritiska osećaj krivice što nije mogla da bude potpuno sigurna u to.

Naravno da su živi, tešila je sebe Alis. Prošle su svega tri godine. Baka se neće ljutiti, barem ne dugo. Možda će je malo grditi. Pogledaj kako si mršava! Šta si, za boga miloga, uradila s kosom?

Zabavljajući se ovom mišlju, Alis je navukla skijašku kapu preko kratke kose izbeljene do što je moguće svetlije nijanse plave boje. Sviđalo joj se što je plavuša, dopadalo joj se kako ova glamurozna boja još više ističe zelenilo njenih očiju.

Ali najviše joj je godila pomisao da će se naći u dedinom zagrljaju, da će sesti za bogatu trpezu – Dan zahvalnosti samo što nije – i pričati čitavoj svojoj užtogljenoj porodici svoje avanture.

Videla je Tihi okean, koračala Rodeo drajvom kao da je filmska zvezda, dva puta je radila kao statista u pravom filmu. Možda se ispostavilo da je dobiti prave uloge u pravim filmovima malo teže nego što je zamišljala, ali barem je pokušala.

Dokazala je da ume da se snađe sama. Umela je da radi nešto, da vidi nešto, da iskusi nešto. I mogla bi sve to da ponovi ako je budu suviše kinjili.

Alis je ljutito obrisala suze koje su joj navrle na oči. Neće preklinjati. Neće ih preklinjati da je prime nazad, da je prime u kuću.

Bože, samo je želela da je kod kuće.

Ugao sunčevih zraka govorio joj je da neće stići pre mraka, a u vazduhu je osećala miris novog snega. Možda bi – možda, ako bi presekla između drveća, preko pašnjaka, stigla do Skinnerovih.

Zastala je, umorna i neodlučna. Bezbednije je ostati na putu, ali ukoliko bi krenula preko pašnjaka, putovanje bi mogla da skрати za dobra tri kilometra, možda i više. A tu se nalazilo i nekoliko brvnara, ako uspe da se seti puta. Prazne brvnare za one koji dolaze da odmor provedu u divljini, ali mogla bi da provali u jednu od njih, naloži vatru, možda čak pronađe i neku konzervu hrane.

Pogledala je niz naizgled beskrajn put, a zatim preko pašnjaka i planina prekrivenih snegom naspram neba koje je poprimalo sivo-plavu boju sumraka i snežnih oblaka.

Kasnije će Alis razmišljati o ovoj neodlučnosti, o tih nekoliko minuta oklevanja na oštrom vetru pored puta. O tih nekoliko minuta pre nego što je zakoračila prema pašnjacima i planinama koji bi je odveli u produžene senke borova, daleko od puta.

Premda je to bio prvi zvuk koji je čula u poslednja dva sata – izuzev svog daha, koraka i vetra što drhti u drveću – najpre uopšte nije bila svesna brujanja motora.

Kad ga je postala svesna, vratila se nazad kroz sneg i osetila kako joj srce poskakuje kada je ugledala kamionet kako brekće prema njoj.

Zakoračila je i, umesto da isturi palac kako je činila nebrojeno puta na svojim putovanjima, mahnula je rukama dajući vozaču znak da je u nevolji.

Možda je i bila odsutna tri godine, ali rođena je i odrasla u unutrašnjosti. Na Zapadu. Ovdje niko neće proći pored žene koja traži pomoć na pustom drumu.

Dok se kamionet zaustavljao, Alis je pomislila kako nikada nije videla ništa lepše od tog zardalog plavog forda sa stalkom za puške, ceradom preko tovarnog dela i nalepnicom na vetrobranu na kojoj je pisalo ISTINSKI PATRIOTA.

Kad se vozač nagnuo i spustio prozor, morala je da potisne suze.

„Čini se da ti je potrebna pomoć.“

„Prevoz bi mi, bogami, bio potreban.“ Žurno mu se nasmešila, odmerila ga. Prevoz joj je bio potreban, ali nije bila glupa.

Nosio je ne baš nov kožni kaput postavljen ovčjim krznom i kaubojski šešir preko kratke tamne kose.

Zgodan, pomislila je Alis, što je uvek dobrodošlo. Stariji – mora da ima najmanje četrdeset godina. Njegove tamne oči izgledale su sasvim srdačno.

Sa radija se čuo ritam kantri muzike za ples.

„Dokle ideš?“, pitao je onim otezanjem karakterističnim za Zapadnu Montanu, koji je zvučao kao i muzika.

„Do ranča Bodinovich. To je...“

„Naravno, znam gde je. Prolazim pored njega. Uskači.“

„Hvala. Hvala. Zaista sam ti zahvalna.“ Skinula je ranac s leđa i uvukla ga za sobom nakon što je ušla u kabinu.

„Jesu li ti se pokvarila kola? Nisam video ništa na putu.“

„Nisu.“ Spustila je ranac kod nogu, gotovo zanemela od olakšanja zbog toplote koja je izbijala iz grejača u kabini. „Krenula sam iz Mizule, stopirala, ali samo do skretanja udaljenog odavde devet kilometara.“

„Pešaćila si devet kilometara?“

Blaženo je sklopila oči osećajući kako su ledenice u koje su joj se pretvorili nožni prsti počele da se otapaju. „Tvoj kamionet je prvo vozilo koje sam videla tokom ova dva sata. Nisam računala da ću morati da pešaćim čitavim putem. Zaista mi je milo što više ne moram to da radim.“

„Dugačak je to put za tako malečko devojče, pa još samo. Mrak samo što nije.“

„Znam. Imam sreće što si naišao.“

„Imaš sreće“, ponovio je.

Nije videla pesnicu. Poletela je munjevito. Činilo joj se da joj je lice eksplodiralo od udarca. Pokušala je da uzvрати, premda je već počela da gubi svest.

Drugi udarac nije ni osetila.

Kretao se brzo, oduševljen što mu je prilika prosto upala u krilo, prebacio ju je iz kabine, i gurnuo njeno mlitavo telo pod ceradu tovarnog dela.

Vezao joj je ruke, noge, zapušio joj usta, zatim prebacio staro čebe preko nje.

Nije želeo da se smrzne pre nego što stigne kući.

Nije pred njima bio kratak put.

Prvo poglavlje

Sadašnjost

Zora se rascvetala, rumena poput ruže, nežnom bojom osvetljavajući snegom nakvašene planine. Jeleni su rikali plivajući kroz maglu na jutarnjem hodočašću, a pevac je upornim kukurikanjem oglašavao buđenje.

Uživajući u poslednjim gutljajima kafe, Bodin Longbou stala je na vrata kuhinje da gleda i sluša ono što je smatrala savršenim početkom jednog novembarskog dana.

Jedino što bi moglo da ga učini boljim bio bi još jedan dodatni sat. Otkako je bila dete, želela je da dan traje dvadeset pet sati, čak je i zapisala šta bi sve mogla da postigne kada bi imala dodatnih šezdeset minuta.

Kako joj Zemljina rotacija nije izašla u susret, ona je to nadoknađivala, retko kad se zadržavajući u postelji duže od pet i trideset. Kad je zora svanula, već je završila jutarnji trening – u trajanju od tačno šezdeset minuta – istuširala se, očešljala, obukla i proverila mejlove i poruke. Za doručak je pojela jogurt, pokušavajući da ubedi sebe da voli da ga jede, sa granolom, koju nije volela ništa više od jogurta, dok je na tabletu proveravala raspored.

Pošto je raspored imala u glavi, ova provera bila je nepotrebna. Ali Bodin je bila temeljna.

Sad, kad je ostavila za sobom deo dana pred zoru, mogla je da odvoji nekoliko trenutaka da uživa u jutarnjoj kafi – duplom espressu sa punomasnim mlekom i kap-dve karamele, koje će se, obećala je kritičaru u svojoj duši, na posletku odreći.

Ostatak domaćinstva nagruće uskoro, njeni otac i braća vratiće se sa obilaska stoke i raspoređivanja zadataka zaposlenima na ranču. Kako je Klementina imala slobodan dan, Bodin je znala da će njena majka uploviti u kuhinju i veselo i savršeno pripremiti rančerski doručak kakav se priprema u Montani. Nakon što nahrani trojicu muškaraca, Morin će srediti kuhinju pre nego što otplovi u Odmaralište *Bodin*, gde je radila kao šef prodaje.

Morin Bodin Longbou bila je večita zagonetka za ćerku.

Bodin je bila potpuno sigurna da njena majka nije čeznula za onim dodatnim satom u danu, očigledno joj nije bio potreban da bi obavila sve poslove, održala čvrst brak, pomagala u vođenju dva složena posla – ranča i odmara-lišta – i pritom u potpunosti uživala u životu.

Još dok je Bodin razmišljala o ovome, Morin je ulepršala u prostoriju. Njena kratka kestenjasta kosa uokvirivala je lice lepo poput pupoljka ruže. Žive zelene oči nasmešile su se Bodin.

„Dobro jutro, mila.“

„Dobro jutro. Izgledaš divno.“

Morin je spustila ruku niz uski kuk i urednu haljinu tamnozeleno boje. „Danas imam sastanak za sastankom. Moram da ostavim dobar utisak.“

Otvorila je stara vrata ambara, koja su vodila u ostavu, i sa kuke uzela belu mesarsku kecelju.

Premda se ni kap masnoće ne bi usudila da isprska tu haljinu, pomislila je Bodin.

„Napravi mi onu jednu tvoju kafu s mlekom, hoćeš li?“, Morin je zamolila dok je vezivala kecelju. „Niko ne ume da je napravi kao ti.“

„Naravno. Imam sastanak pre podne sa Džesi“, rekla je Bodin misleći na Džesiku Bazov, rukovodioca programa u odmaralištu, koja je na tom radnom mestu bila poslednja tri meseca. „U vezi sa venčanjem Linde-Su Džekson. Linda-Su dolazi u deset.“

„Mmm. Tvoj tata mi kaže da Roj Džekson ne prestaje da oplakuje troškove ćerkine udaje, ali zasigurno znam da je mama Linde-Su rešena da potroši sve do poslednje pare i još preko toga. Poslala bi je do oltara u pratnji hora nebeskih anđela kada bismo to mogli da udesimo.“

Bodin je pedantno pravila penu od mleka za kafu. „Za odgovarajuću cenu, Džesi bi verovatno i to uspeła da izvede.“

„Ispostavlja se da je ona bila dobar izbor, zar ne?“ U ogromnom tiganju na šporetu sa osam gorionika, Morin je počela da prži slaninu. „Dopada mi se ta devojka.“

„Tebi se svi dopadaju.“ Bodin je pružila majci kafu.

„Život je srećniji kada ti se svi dopadaju. Ako potražiš, u svakom čoveku možeš da pronađeš nešto dobro.“

„Adolf Hitler“, upućuje joj izazov Bodin.

„Pa, kako je bio to što je bio, on je povukao liniju u pesku koju većina ljudi nikada više ne želi da pređe. To je dobro.“

„Niko nije kao ti, mama.“ Bodin se sagnula – prešla je majčinih metar i šezdeset sa dvanaest godina i izrasla još dvanaest centimetara – i poljubila Morin u obraz. „Imam dovoljno vremena da postavim sto pre nego što pođem.“

„O, mila, i tebi je potreban doručak.“

„Doručkovala sam jogurt.“

„Mrziš ga.“

„Samo kada ga jedem, ali je dobar za mene.“

Morin je uzdahnula, izvadila slaninu da se cedi, dodala novu turu. „Kunem se da ponekad pomislim da si bolja majka sebi nego što sam ti ja bila.“

„Najbolja si mama na svetu“, usprotivila joj se Bodin uzimajući iz vitrine hrpu tanjira za svaki dan.

Čula je metež nekoliko sekundi pre nego što su se otvorila zadnja vrata. Muškarci su ušli u prostoriju u pratnji dva psa.

„Obrišite čizme.“

„O, ma hajde, Rini, kao da bismo zaboravili.“ Sem Longbou je skinuo šešir – niko za Morininim stolom nije jeo sa šeširom na glavi.

Visok sto devedeset dva centimetra, s izuzetno dugačkim nogama, bio je muškarac snažne građe i naočit, sa srebrnim krilima u crnoj kosi, sa borama što su oslikavale karakter u uglovima dubokih smeđih očiju.

Imao je iskrivljen levi sekutić, koji je, verovala je Bodin, njegovom osmehu davao šarm.

Čejs, koji je bio dve godine stariji od Bodin, okačio je šešir na kuku i svukao radnu jaknu. Visinu i građu nasledio je od oca – sva Longbouova deca su je nasledila – ali je lice, boju kose i ten imao na majku.

Rori, tri godine mlađi od nje, bio je mešavina oca i majke, sa tamnosmeđom kosom i živim zelenim očima na licu koje je podsećalo na dvadeset dve godine mlađeg Sema Longboua.

„Možeš li da spremiš doručak za još jednog, mama?“

Morin je pogledala Čejsa podignutih obrva. „Uvek mogu da spremim doručak za još jednog. Ko je taj jedan?“

„Pozvao sam Kala na doručak.“

„Pa postavi još jedan tanjir“, naredila je Morin. „Mnogo je vremena prošlo otkako je Kalen Skinner sedeo za našom trpezom.“

„Vratio se?“

Čejs je klimnuo glavom u odgovor Bodin i krenuo prema aparatu za kafu. „Stigao je sinoć. Stanovaće u kolibi, kao što smo se i dogovorili. Prijaće mu topao doručak.“

Dok je Čejs ispijao crnu kafu, Rori je svojoj dodao poveliku količinu šećera i mleka. „Ne izgleda kao neki holivudski kauboj.“

„Što predstavlja pravo razočaranje za naše najmlađe dete“, rekao je Sem perući ruke u sudoperi. „Rori se nadao da će Kal zveckati mamuzama pri hodu, da će oko šešira nositi srebrnu traku i da će mu čizme biti uglancane do visokog sjaja.“

„Ništa od toga nije imao.“ Rori je krišom zgrabio slaninu. „Ne izgleda ništa drugačije nego kad je otišao. Pretpostavljam da je sada zreliji.“

„Nepunu godinu je stariji od mene. Sačuvaj malo te slanine i za nas“, dodao je Čejs.

„Ima još“, rekla je Morin mirno i podigla lice kad je Sem prišao da je poljubi.

„Izgledaš kao bombona, Rini. I lepo mirišeš.“

„Čekaju me sastanci čitavog dana.“

„Kad smo kod sastanaka“, Bodin je pogledala na sat. „Moram da idem.“

„O, mila, zar ne možeš ostati da pozdraviš Kalena? Nisi tog momka videla skoro deset godina.“

Osam godina, pomislila je Bodin, i morala je da prizna sebi da ju je zanimalo kako on sada izgleda. Ali... „Ne mogu, žao mi je. Videću ga nekad – vidimo se“, rekla je i poljubila oca. „Rori, moramo da prođemo kroz neke detalje u kancelariji.“

„Razumem, šefe.“

Frknula je na ovo i krenula prema predvorju, gde ju je već čekala aktovka puna dokumenata za taj dan. „Sneg će početi da pada posle podne“, doviknula je zakopčavajući jaknu, stavlajući šešir i šal i navlačeći rukavice, a zatim izašla u hladno jutro.

Kasnila je minut, pa je žurnim korakom krenula prema kamionetu. Znala je da se Kalen vraća, bila je na porodičnom sastanku kad su odlučivali da li da ga zaposle kao glavnog jahača na ranču.

On je bio Čejsov najbolji prijatelj otkako pamti, a za nju je čas predstavljao pravo prokletstvo, čas bio njena prva tajna ljubav, pa ponovo prokletstvo, pa ponovo ljubav.

Nije mogla da se seti u koju je kategoriju spadao kad je otišao iz Montane. Sada je, dok je vozila kroz ranč, putem na kome je sneg bio utaban i izbrazdan, razmišljala kako je bio mlađi od Rorija kad je otišao od kuće.

Imao je dvadesetak godina, izračunala je, i bez sumnje je bio besan i kivan što je izgubio veći deo nasleđstva. Zemlju, pomislila je sada, koju je njen otac kupio od Skinnerovih kada su – ako želite da budete ućtivi – za Kalenovog oca došli crni dani.

A crni dani su došli jer je sve vedre dane prokockao.

Sasvim usran kockar, čula je da je jednom prilikom izgovorio njen otac, i navučen na kocku kao neki na piće.

I tako je, na zemlji koju je njegov otac zasigurno sveo na manje od pedeset jutara, gde se nalazila kuća i pokoja sporedna zgrada, Kalen Skinner krenuo da gradi sebi život.

Ako je verovati Čejsu, Kalu je sasvim lepo išlo, jer je izdavao konje za sni-manje filmova.

A sada se, kad mu je otac umro, majka ostala udovica, a sestra imala jedno malo dete i drugo na putu, vratio kući.

Čula je dovoljno da zna da preostala Skinnerova zemlja ne vredi ni toliko da se pokriju hipoteke i zajmovi. A kuća je bila prazna jer se gospođa Skinner preselila sa ćerkom u lepu kuću u Mizuli, gde su Savana i njen muž držali malu prodavnicu rukotvorina.

Bodin je očekivala da uskoro dođe do novog sastanka u vezi sa otkupom poslednjih pedeset jutara i, dok je vozila, razmišljala je da li bi bilo bolje da se ta parcela doda ranču ili odmaralištu.

Kuću bi mogli da renoviraju i da iznajmljuju većim grupama. Mogla bi da se koristi za razne proslave. Manja venčanja, kompanijske zabave, porodična okupljanja.

Ili bi najbolje bilo uštedeti vreme i novac i srušiti je do temelja i graditi iznova.

Razmišljala je o opcijama dok je prolazila ispod lučnog znaka na kom je pisalo Odmaralište *Bodin* i gde je stajao logo u vidu lista deteline.

Obišla je kompleks, primetila upaljena svetla u *Trgovinskoj stanici* dok se onaj ko je radio jutarnju smenu spremao da je otvori. Ove nedelje priređivali su promociju kožnih i zanatskih proizvoda, a to će privući posetioce koji dolaze u kasnu jesen. Možda će marketinški udar Rorijevog tima privući u *Zobnicu* na ručak i ljude koji nisu bili njihovi gosti.

Zaustavila je automobil ispred dugačke niske zgrade sa širokim tremom u kojoj se nalazila recepcija.

Zbog te zgrade se uvek osećala ponosno.

Odmaralište je stvoreno pre nje, na skupu na kom su bile njena majka, baka i prabaka – a pokretačka sila je bila njena prabaka, Kora Rajli Bodin.

Ono što je započelo kao oskudno opremljen ranč za odmor gradskih kičoša, pretvorilo se u luksuzno odmaralište sa pet zvezdica, koje je imalo dobru kuhinju, personalizovanu uslugu, avanture, ugađanje u svakom pogledu, proslave, zabavu, i još mnogo toga – i to na više od trideset hiljada jutara, sa funkcionalnim rančem. I sve to, pomislila je dok je izlazila iz kamioneta, usred neprocenjive lepote Zapadne Montane.

Požurila je unutra, gde je nekoliko gostiju uživalo ispred razbuktale vatre.

Osetila je jesenji miris bundeve i cimeta, sa odobravanjem je klimnula glavom i mahnula rukom prema recepciji, odlučna u nameri da stigne do kancelarije i organizuje se. Ali je skrenula prema recepciji kada ju je Sal, vesela crvenokosa koju je Bodin poznavala još iz osnovne škole, pozvala.

„Htela sam da ti kažem da je Linda-Su upravo zvala da kaže da će malo kasniti.“

„Uvek kasni.“

„Aha, ali ovog puta se javila, umesto da samo zakasni. Svratiće da pokupi majku.“

Ovo je bila prva pukotina na čvrstom temelju Bodininih planova za taj dan. „Njena majka dolazi na sastanak?“

„Izvini.“ Sal joj je uputila tugaljiv osmeh.

„To je najviše Džesin problem, ali hvala što si me upozorila.“

„Džesi još nije stigla.“

„U redu je, ja sam došla ranije na sastanak.“

„Ti uvek dolaziš ranije“, doviknula je Sal za Bodin, koja je krenula da se udaljava i skretala da se vrati prema kancelariji upravnice odmarališta, prema svojoj kancelariji.

Dopadale su joj se dimenzije kancelarije. Bila je dovoljno velika da u njoj održava sastanke sa osobljem ili rukovodiocima, a dovoljno mala da ti sastanci budu intimni i lični.

Dvokrilni prozori gledali su na kamene staze, deo zgrade u kom se nalazila *Zobnica* i ekskluzivnija *Trpezarija*, i polja koja su se talasala prema planinama.

Namerno je bakin stari sto postavila tako da sedi leđima okrenuta prozoru, da bi izbegla da joj pogled kroz prozor odvlači pažnju od posla. Imala je dve kožne stolice visokog naslona koje su nekada krasile kancelariju kuće na ranču i mali kauč – nekad je pripadao njenoj majci, a sad je bio presvučen čvrstim platnom jarkoplave boje.

Okačila je kaput, šešir i šal na čiviluk u uglu, zagladila rukom kosu – crnu kao što je bila kosa njenog oca, koju je nosila vezanu u dugačak ravan rep koji joj je pado na niz leđa.

Ličila je na dedu – barem je tako njegova udovica uvek govorila. Bodin je videla fotografije, i priznala da postoji sličnost sa mladim, zlosrećnim Rorijem Bodinom, koji je poginuo u Vijetnamu pre nego što je napunio dvadeset tri godine.

Imao je upadljive zelene oči, široka usta i naglašenu gornju usnu. Njegova crna kosa bila je talasasta, a njena sasvim ravna, ali imala je njegove visoke jagodice, mali prgav nos i belu irsku kožu koju je bilo potrebno polivati morem kreme za zaštitu od sunca.

Ali volela je da misli da je od bake nasledila mudrost i smisao za poslovanje.

Prišla je uglu u kom se nalazio aparat za espresso, pa ponela šolju do stola da pregleda beleške za prva dva sastanka tog dana.

Dok je istovremeno završavala razgovor i slala mejl, u njenu kancelariju ušla je Džesika.

Kao i Morin, Džesi je nosila haljinu – u ovom slučaju upadljive crvene boje, sa kratkom kožnom jaknom bež boje. Niske čizme na visoku potpeticu ne bi

u snegu izdržale ni pet minuta, ali su se sa crvenom haljinom slagale kao da su obojene istom bojom.

Bodin je morala da se divi ovom neporecivo uglađenom stilu.

Džesiki je kosa prošarana plavim pramenovima bila umotana u otmenu punđu kakvu je često nosila radnim danima. Kao i čizme, njene usne su se savršeno slagale sa haljinom i laskale su njenim ostrim jagodicama, uskom pravom nosu i jasnim ledenoplavim očima.

Sela je dok je Bodin završavala razgovor, iz džepa jakne izvadila mobilni i počela nešto da prelistava.

Bodin je prekinula vezu i naslonila se u stolici. „Javiće ti se koordinatorka Udruženja pisaca vesterna u vezi sa trodnevnom aranžmanom i oproštajnim banketom.“

„Imaju li datume? Brojeve?“

„Predviđeni broj je devedeset osam. Što se datuma tiče, dolazak je devetog januara, a odlazak dvanaestog.“

„Ovog januara?“

Bodin se nasmešila. „Nisu uspeali da dobiju drugo mesto koje su imali na umu, pa sada očajnički traže rešenje. Proverila sam, možemo ovo da uradimo. Taman nakon praznika imamo zatišje. Rezervisaćemo im *Vodenicu* za sastanke i banket, i dobiće brvnare koje je tražila na četrdeset osam sati. Koordinatorka – Mendi – delovala je organizovano, premda pomalo očajno. Upravo sam poslala tebi, majci i Roriju mejl sa pojedinostima. Trebalo bi da možemo da se uklopimo u njihov budžet.“

„U redu. Razgovaraću sa njom, pobrinuću se za aktivnosti, transport i tako dalje. Piscu?“

„Aha.“

„Obavestiću *Salon*.“ Džesika je još nešto zabeležila u telefon. „Nikada još nisam organizovala okupljanje pisaca koje nije podrazumevalo i veliki račun u baru.“

„Što je dobro za nas.“ Bodin je pokazala palcem na mali aparat za kafu. „Posluži se.“

Džesika je samo podigla termos boje irske trave sa logom Odmarališta *Bodin*, pun vode, koji je nosila stalno sa sobom.

„Kako živiš bez kafe?“ pitala je Bodin iskreno. „Ili koka-kole. Kako živiš na vodi?“

„Postoji i vino. I joga i meditacija.“

„A sve to uspavljuje.“

„Ne, ako to radiš pravilno. Trebalo bi češće da vežbaš jogu. A meditacija bi ti pomogla da smanjiš kofein.“

„Meditacija me tera da razmišljam o svemu onome što bih radije radila u tom trenutku.“ Bodin se naslonila u stolicu i zavrtela levo-desno. „Baš mi se dopada ta jakna.“

„Hvala. Išla sam u Mizulu kad sam imala slobodan dan, bahatila sam se. Što je za um i duh gotovo jednako dobro kao i joga. Sal mi kaže da će Linda-Su malo kasniti – vidi čuda – a i njena majka će doći s njom.“

„To je najnovije. Rešićemo i to. Rezervisale su pedeset četiri brvnare na tri dana. Tu je probna večera, venčanje i svečani ručak i praktično su okupirale *Zen-grad* dan pre venčanja pored svih ostalih aktivnosti.“

„Venčanje je za svega četiri nedelje, tako da nemaju mnogo vremena da se predomisle, i dodaju još ukrasa.“

Bodin je široka usta razvukla u podrugljiv osmeh. „Upoznala si Doli Džekson, zar ne?“

„Mogu da se izborim sa Doli.“

„Bolje ti nego... neko drugi.“ Odlučila je Bodin. „Hajde da prođemo kroz ono što imamo.“

Prošle su kroz spisak od početka do kraja i prešle su na manji prijem povodom praznika u nedelju pre Božića, kad je Sal provirila na vrata.

„Linda-Su i njena mama.“

„Stižemo. Čekaj, Sal? Reci da nam pošalju mimoze.“

„Dobro si se dosetila.“

„Pametno“, rekla je Džesika nakon što je Sal opet nestala. „Petljaj oko njih i smekšaj ih.“

„Linda-Su nije tako loša. Čejs je izlazio sa njom čitavih pet minuta u srednjoj školi.“ Bodin je ustala i zategla tamnosmeđi prsluk. „Ali mimoze nikada nisu naodmet. Hajde da se pripremimo za boj.“

Lepa, bujna i usplahirena Linda-Su koračala je lobijem držeći ruke sklopljene između grudi.

„Zar ne vidiš, mama? Sve je ukrašeno za Božić, jelke, svetiljke, vatra gori kao i sada. A Džesika je rekla da će *Vodenica* blistati.“

„Bolje bi bilo. Kažem ti da su nam potrebni oni veliki svećnjaci, Linda-Su, najmanje dvanaest. Zlatni, kakve sam videla u časopisu. Ne od sjajnog zlata, već od onog otmenog.“

Dok je pričala, Doli je zapisivala nešto u nevestin beli rokovnik, debeo poput cigle, koji je nosila sa sobom.

Pogled joj je bio blago sumanut.

„A crveni baršun umesto belog – i to tamnocrveni, ne jarkocrveni – da se razvuče od staze na kojoj će se sanke zaustaviti. On će bolje istaći tvoju haljinu. I kažem ti, potreban nam je svirač na harfi – u crvenom somotu sa ukrasom od onog otmenog zlata – da svira dok ljudi ulaze i sedaju.“